

СТЕФАН БОНЕВ
КАТО КРИЛА НА АНГЕЛИ

chitanka.info

Йохан Ван Ларен седеше на бюрото си, опрял лакти на плота и заровил почти прозрачните си пръсти в оредяващата си русолява коса. На това старо писалище бяха работили баща му, дядо му и прадядо му. През всичките тези дълги десетилетия кабинетът беше запазил едновременния си вид и стил, сякаш навън Амстердам не се беше променял от времето на вятърните мелници.

И през всичките тези години бизнесът на семейството беше във възход, доказвайки пред света за пореден път, че холандец е синоним на търговец в най-добрия смисъл на тази дума, разбира се. Всичко беше така до момента, в който с този бизнес се захвана младият Йохан. Сам той усещаше, че генът му не е точно същият като на предците му.

Влечеше го повече изкуството. От малък обичаше да рисува. Все пак, освен търговец, холандец означава и художник. Обаче, рисуването не се приемаше особено на сериозно от семейството и в крайна сметка младата издънка на стария търговски род трябваше да поеме бизнеса с производството и продажбата на електроматериали. Контактите, щепселите, електромерите, лустерклемите и фасонките не бяха най-любимата тематика на Йохан, но той, ще — не ще, трябваше да се занимава с тях.

По-малко от пет години бяха изминали от смъртта на баща му, а семейната фирма вече беше пред фалит. Йохан нямаше нито усета на търговец, нито познанията на инженер, а още по-малко пък находчивостта на юрист. Докато се опитваше да го управлява, бизнесът му нанесе такива щети, че в момента срещу него водеха дела, както кредиторите му, така и клиентите, бившите му работници и персонала, които не бяха получавали заплати от доста месеци. За данъците да не говорим.

Йохан вдигна очи от писалището, отпи поредната солидна глътка от чашата си с уиски и огледа кабинета. Единственото ново нещо тук беше компютърът. Иначе всичко си беше както в онова време, когато прадядо му се заселил на това място, построил къщата и започнал бизнеса си.

Впрочем, и още едно нещо нарушаваше брилянтната хармония на старинното бюро — стоманената студенина на стария револвер, останал от времето на дядо му.

Йохан не намираше повече смисъл в живота си. Не се справи и провали традиционния семеен бизнес. През това време дори и

лиричната му душа беше закърняла, затрупана от купища отчети, сметки, договори и ипотечи. Тази сутрин беше изровил статива, платната и палитрата, до които не се беше докосвал от много време. Оказа се, че няма вдъхновение да нарисува каквото и да било. Оставаше му само този стар семеен револвер. Гледаше го и не можеше да накара ръката си да го вземе и да го насочи към слепоочието. Дори и за това не ставам, каза си Йохан и удари с юмрук по масата.

Точно в този момент се почука. Йохан стреснато понечи да скрие пистолета, но преди да успее да го направи, вратата се отвори и в кабинета влязоха двама непознати млади мъже. Бяха ниско подстригани, широкоплещести и облечени в почти еднакви елегантни, но някак безлични черни костюми.

— Знаем, че искате да се самоубиете — каза единият от тях.

— Знаем и защо. Впрочем, май всички знаят — допълни другият.

— Кои сте вие? — не можа да познае собствения си глас Йохан. Уплахата, която изведнъж го обхвана, беше по-силна дори от страха пред самоубийството.

— Нека да приемем, че ние сме вашите ангели-пазители — отвърна първият с тънка иронична усмивка. — Извинете ни, че се появяваме толкова късно, за да спасим вашия бизнес. Макар че, в крайна сметка, ако нямаше нещо за спасяване, нямаше защо и да се появяваме при вас. Нали така?!

— Предлагаме ви една сделчица — допълни другият и склочи пръстите на ръцете си. — Нека бъдем делови — от вас все още престижното западняшко име — вашето лично име и това на фирмата ви. От нас парите — те са безименни и не миришат, но са също така престижни.

— Ще се разплатите с всички, на които дължите пари — продължи първият. — А после ще приватизирате държавна електрокомпания в една малка европейска страна, която неотдавна се раздели с комунизма.

— Предлагаме ви почтен бизнес, така че от тази антика няма да имате нужда — каза вторият мъж и взе револвера от бюрото му. От движенията му личеше, че има опит в боравенето с оръжия.

— И, моля ви, забележете! — вдигна показалец първият ангел. — Единствените ви задължения ще бъдат само да подписвате документи и да правите добро впечатление. Има кой да мисли за

останалото. И все още не е късно да станете известен художник. Покрай другото — все пак сте холандец.

През цялото време Йохан Ван Ларен не можа да обели и дума. Успя само да ахне, когато двамата неканени гости изсипаха върху писалището му съдържанието на своето елегантно черно куфарче. Търкалящите се пачки и банкноти му шумоляха почти като крила на ангели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.